

s přísl. z důvodu náhrady škodu, tvrdíc, že písek byl kopán neodborně a že proto jí všichni tři žalovaní odpovídají za škodu. Nižší soudy uznaly co do částky 3.347 Kč 20 h s příslušenstvím podle žaloby jen, pokud čelila proti žalovanému Františku W., kdežto stran žalovaných vlastníků pískoviště Františka S. a Jana B. zamítly žalobu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně a uvedl v otázce v právní větě vytčené v

důvodech:

Byla-li na pískovišti písková stěna uměle podkopána, jak v souzeném případě, jde o dílo na pozemku ve smyslu § 1319 obč. zák. (viz rozh. č. 16068 Sb. n. s.). Za škodu vzniklou zřícením aneb oddělením části pískové stěny odpovídá podle § 1319 obč. zák. za podmínek tam uvedených držitel díla, t. j. v souzeném případě držitel pískoviště. Držitelem díla jest jen ten, kdo byl s to, aby učinil včas opatření nutná k odvrácení nebezpečnosti (materiál k III. dílčí novele k obč. zák.). Oba nižší soudy zjistily, že spoluvlastníci S. a B. přenechali žalovanému W. smlouvou využití pískoviště za úplatu na vlastní vrub a účet. Nezáleží na tom, zda uvedenou úmluvu jest právně pokládati za smlouvu pachtovní čili nic. Rozhodující je, že spoluvlastníci pískoviště S. a B. neměli podle úmluvy na dobývání písku žalovaným W-em žádný vliv, neboť žalovaný W. nebyl ani jejich zaměstnancem, ani nebyl k nim v poměru společenském, takže za držitele pískoviště jest pokládati jediné žalovaného W. a nikoli též spolužalované vlastníky pískoviště. Za toho stavu věci není třeba se obíratí otázkou, zda žalovaného W. jest pokládati za osobu zdatnou ve smyslu § 1315 obč. zák. čili nic. Netřeba se dále obíratí otázkou, zdali žalovaní S. a B. byli podle § 55 živn. řádu povinni přenechání dobývání písku žalovanému W. ve svém pískovišti oznámiti živnostenskému úřadu, neboť opominutí toho oznámení není s úrazem žalobkyniným v žádné příčinné souvislosti. Předpis § 54 min. nař. ze dne 29. května 1908, č. 116 ř. z., jehož se žalobkyně dovolává, se vztahuje jen na majetníka závodu nebo osobu k tomu zřízenou. Že v souzeném případě žalované S. a B. nelze za takové osoby pokládati, bylo již shora dovedeno. Odvolací soud tedy věc stran právě dotčených žalovaných po stránce právní správně posoudil.

Č. 16672.

Odpovědnost notáře.

Lze se platně zavázati i k náhradě teprve hrozící škody.

Zavázal-li se notář klientovi, kterému svou liknavostí při podání knihovní žádosti k provedení tržové smlouvy způsobil škodu, že to zaplatí sám, jde o platné uznání. V takovémto případě nezáleží na tom, zda poškozený může dosíci náhrady od svého smluvce, či nikoliv.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1938, Rv I 426/37.)

Žalobci koupili od Anny L. bez závad pozemky a pověřili sepsáním trhových smluv uzavřených a podepsaných 11. května 1934 resp. dne 26. března 1935 notáře Ž., který dal vložiti pro žalobce vlastnické právo teprve dne 9. října 1935. Mezi tím však bylo vloženo na odstoupené pozemky zástavní právo věřiteli prodatelky Anny L. Tvrdíce, že se notář Ž. zaručil a zavázal k provedení depurace a že nesprávným postupem v příslušné mu svěřené právní záležitosti a zbytečným průtahem zavinil škodu vzniklou jim zejména tím, že musili zaplatiti žalobci jednu z nedepurovaných hypotek ve výši 3.000 Kč společně z vlastního jmění, domáhají se žalobci na žalované pozůstalosti po notáři Ž. částky 3.000 Kč. Soud první stolice zamítl žalobu. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce (§ 503 č. 4 c. ř. s.) posoudil odvolací soud věc správně. Podle zjištění procesního soudu prohlásil zůstavitel, »že to sám zaplatí«, již v době, kdy žalobci obdrželi teprve upomínku na zaplacení pohledávky Julia K., kdežto podle zjištění odvolacího soudu notář Ž. teprve tehdy slíbil, že to sám zaplatí, když mu Anna H., Karel K. a Karel S. vyčítali, že byli již nuceni na pohledávku Julie K. zaplatiti 3.000 Kč, a hrozili mu udáním notářské komoře. To však, zdali žalobci v době, kdy zůstavitel učinil řečený výrok, sami již nahradili Juliu K. částku 3.000 Kč anebo byli na její zaplacení teprve upomínáni, není rozhodující, poněvadž k výkladu projevu zůstavitelova stačí, že tentokráte šlo o náhradu určité pohledávky, jejíž výše notáři musila býti známa již proto, že šlo právě o to, že tato pohledávka byla následkem liknavosti zůstavitelovy v pozemkové knize zajištěna zástavním právem, jehož výmaz žalobci zase žádali. Kromě toho jest uvážiti, že žalobci se zřením na věcné ručení koupených pozemků — nejsouce v osobním poměru k Juliu K. a nemajíce tedy námitek z takového poměru proti pohledávce již exekučním titulem kryté — musili již k upomínce věřitelově počítati s tím, že skutečně budou museti nahraditi vymáhanou pohledávku. K náhradě této, třebaš teprve hrozící škody, mohl se však zůstavitel platně zavázati. Škoda vznikla žalobkyni již tím, že zaplatila částku 1.000 Kč, poněvadž ta částka následkem liknavosti zůstavitelovy musila býti hrazena z jmění žalobkynina, aniž ji byla materiálně dlužna. Nezáleží proto na tom, že nižší soudy nezjistily, že žalobkyně nemůže dosáhnouti úhrady u Anny L.

Čís. 16673.

Kdo jako spoluvlastník nemovitosti nepodal při zakládání pozemkových knih v ediktální lhůtě námitky proti nesprávnému knihovnímu zápisu, jímž mu bylo do pozemkové knihy vloženo vlastnické právo k menšímu ideálnímu podílu nemovitosti, než mu do té doby ve sku-